

Arrest

nr. 253 451 van 26 april 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. JANSSENS
Duboisstraat 43
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 14 januari 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 12 januari 2021 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 20 januari 2021 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 februari 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 maart 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat P. JANSSENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. MISSEGHERS, die *loco* advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op 14 maart 2020 toe op het Belgische grondgebied en werd op basis van haar paspoort toegelaten tot verblijf tot 11 juni 2020, later verlengd tot 20 juli 2020.

1.2. Verzoekster bood zich op 29 juni 2020 aan bij de gemeente Wuustwezel in het kader van een voorgenomen wettelijke samenwoning met haar Belgische partner. Op 28 augustus 2020 weigerde de ambtenaar van de burgerlijke stand de vermelding van de verklaring van wettelijke samenwoning.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging trof op 10 september 2020 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de staatssecretaris) trof op 12 januari 2021 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

1.5. Eveneens op 12 januari 2021 trof de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies). Verzoekster werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

INREISVERBOD

Betrokkene werd gehoord door de politie van PZ Grens op 11.01.2021 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn/haar verklaringen.

Aan de Mevrouw, (1): Naam : K.(…)

voornaam : L.(…)

geboortedatum : (…)

geboorteplaats : (…)

nationaliteit : Oekraïne

In voorkomend geval, alias:

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 12.01.2021 gaat gepaard met dit inreisverbod.(2)

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- ☐ 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;
- ☐ 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Er bestaat een risico op onderduiken:

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of teruggedrijving valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten gebruikt, of heeft fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene heeft geprobeerd om een wettelijke samenwoning te laten registreren, waarbij onderzoek van het Openbaar Ministerie uitwees dat er voldoende elementen aanwezig zijn die er duidelijk op wijzen dat de intentie van minstens één van beide partijen kennelijk gericht is op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel (advies Parket dd. 24.08.2020, weigering door de Burgerlijke Stand dd. 28.08.2020)

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 10.09.2020 dat haar betekend werd op 15.09.2020. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Redenen waarom haar een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel.

Op 07.07.2020 deed de betrokkene te Wuustwezel een verklaring van wettelijke samenwoning met de heer V.(…) V.(…) G.(…), die de Belgische nationaliteit heeft. Op 28.08.2020 weigerde de gemeente Wuustwezel deze wettelijke samenwoning te registreren na negatief advies van het Parket van Antwerpen van 24.08.2020, nadat was vastgesteld dat betrokkene een wettelijke samenwoning wenste te registreren die niet gericht was op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht.

De weigering van registratie van wettelijke samenwoning vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 EVRM inhoudt. Zowel betrokkene als de heer V.(…) V.(…) wisten

dat het gezinsleven in België precair was. Hoe dan ook toont betrokkene niet aan dat er enkel in België een gezinsleven kan bestaan en dat het niet mogelijk is om een gezinsleven te ontwikkelen in het land van herkomst, namelijk Oekraïne. Het loutere feit dat de heer V.(...) V.(...) niet kan gedwongen worden het Belgische grondgebied te verlaten, maakt niet dat hij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Oekraïne. Betrokkene kan overigens door middel van moderne communicatiemiddelen contact blijven houden. Een repatriëring vormt dan ook geen onoverkomelijke hinderpaal voor het privéleven van de betrokkene. Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Betrokkene heeft nog een beroep lopende wat deze weigering van de wettelijke samenwoning betreft. In het geval de procedure bij de familierechtbank ertoe zou leiden dat de wettelijke samenwoning alsnog mag geregistreerd worden, kan betrokkene de nodige stappen ondernemen om zich met de heer van een verblijfsrecht.

De weigering van registratie van wettelijke samenwoning vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 EVRM inhoudt. Zowel betrokkene als de heer V.(...) V.(...) wisten dat het gezinsleven in België precair was. Hoe dan ook toont betrokkene niet aan dat er enkel in België een gezinsleven kan bestaan en dat het niet mogelijk is om een gezinsleven te ontwikkelen in het land van herkomst, namelijk Oekraïne. Het loutere feit dat de heer V.(...) V.(...) niet kan gedwongen worden het Belgische grondgebied te verlaten, maakt niet dat hij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Oekraïne. Betrokkene kan overigens door middel van moderne communicatiemiddelen contact blijven houden. Een repatriëring vormt dan ook geen onoverkomelijke hinderpaal voor het privéleven van de betrokkene. Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Betrokkene heeft nog een beroep lopende wat deze weigering van de wettelijke samenwoning betreft. In het geval de procedure bij de familierechtbank ertoe zou leiden dat de wettelijke samenwoning alsnog mag geregistreerd worden, kan betrokkene de nodige stappen ondernemen om zich met de heer V.(...) V.(...) te herenigen.

te herenigen.

In het hoorrecht, ingevuld door de politie van PZ Grens, verklaart betrokkene geen medische problemen te hebben.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11.

(...)"

1.6. De verzoekende partij maakte op 15 maart 2021 per aangetekend schrijven het vonnis over van de familierechtbank te Antwerpen van 5 maart 2021 waarbij de ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeente Wuustwezel gehouden is de verklaring van wettelijke samenwoning van 7 juli 2020 te registreren.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 74/14, §3, 3°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van het zorgvuldigheids-, het redelijkheids-, het rechtszekerheids- en het vertrouwensbeginsel. Verzoekster formuleert haar grieven als volgt:

"Geschonden bepalingen en bespreking:

Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vw bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn.

Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende:

"de administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. [...]"

Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(o)n(en) kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigering)beslissing te nemen.

Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

- a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;*
- b) In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissing - in casu de bijlage 13sexies dd. 09.10.2020) zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;*
- c) De motivering afdoende dient te zijn;*

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvSt. Arrest 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n°43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3 in fine en R.v.V arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4 in fine)

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (R.v.St. arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; R.v.St. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010, R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4).

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat tot de administratieve een andere gedragslijn zal aannemen.

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht houdt in dat een rechtsonderhorige het recht heeft om te worden gehoord of om zijn standpunt naar voor te brengen wanneer een administratieve overheid het overweegt om ten aanzien van een rechtsonderhorige een ernstige maatregel te nemen gebaseerd op zijn persoonlijk gedrag, dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend en welke maatregel van aard is om de belangen van de rechtsonderhorige zwaar aan te tasten.

In casu is de bestreden beslissing van 17 december 2020 op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten. Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om de beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3) De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4) overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. R.v.V. arrest n° 28.206 van 11 juni 2009, punt 2.3 in fine en Cf. R.v.V arrest n° 28.559 van 11 juni 2009, punt 2.4 in fine).

INREISVERBOD OPGELEGD AAN VERZOEKENDE PARTIJ

Het inreisverbod vindt in de bestreden beslissing haar juridische basis in artikel 74/11,§1, tweede lid dat het volgende bepaalt:

Art. 74/11 §1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

- 1. Indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of*
- 2. En vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd*

Er werd inderdaad voor vrijwillig vertrek geen termijn toegestaan en een vroegere beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd.

De afwezigheid van de termijn voor het vrijwillig vertrek vormt in casu het probleem aangezien deze juridisch niet correct is.

Artikel 47/14 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

§1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend. Indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde, wordt de termijn, vermeld in het eerste lid, en die is toegekend om het grondgebied te verlaten, verlengd, op grond van het bewijs dat de vrijwillige terugkeer niet kan worden gerealiseerd binnen de toegekende termijn.

Zo nodig, kan deze termijn worden verlengd om rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan zijn situatie, zoals de duur van het verblijf, het bestaan van schoolgaande kinderen, het afronden van de organisatie van het vrijwillig vertrek en andere familiale en sociale banden, indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde. De minister of zijn gemachtigde deelt de onderdaan van een derde land schriftelijk mee dat de termijn van vrijwillig vertrek is verlengd.

§2. Zolang de termijn voor vrijwillig vertrek loopt, is de onderdaan van een derde land beschermd tegen gedwongen verwijdering.

Om het risico op onderduiken tijdens deze termijn te vermijden, kan de onderdaan van een derde land worden verplicht tot het vervullen van preventieve maatregelen.

De koning bepaalt deze maatregelen, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

§3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in §1 indien:

- 1. Er een risico op onderduiken bestaat, of;*
- 2. De onderdaan van een derde land de opgelegde preventieve maatregel niet heeft gerespecteerd, of;*
- 3. De onderdaan van een derde land een gevaar is voor de openbare orde en de nationale veiligheid, of;*
- 4. De onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven, of;*
- 5. Het verblijf op het grondgebied werd beëindigd in toepassing van artikel 11,§2,4°, artikel 13,§2bis,§3,3°,§4,5°,§5, of artikel 18,§2, of;*
- 6. De onderdaan van een derde land meer dan twee asielaanvragen heeft ingediend, behalve indien er nieuwe elementen zijn in zijn aanvraag.*

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.

Met andere woorden; toegepaste in huidige zaak dient enkel geen termijn voor het vrijwillig vertrek te worden toegestaan indien er een risico op onderduiken bestaat.

De verwerende partij heeft onder andere betrekking tot dat punt de wet geschonden.

De beslissing tot verwijdering die geen termijn toestaat voor het vrijwillig vertrek is NIET afdoende gemotiveerd omdat in toepassing van de voormelde bepaling enkel wordt vermeld dat er een risico op onderduiken bestaat omdat verzoekende partij niet meewerkt of heeft mee gewerkt met de overheden, maar wat geen voldoende motief is dat betrekking heeft op het onderduikrisico aangezien verzoekende partij tijdens het verhoor alle vragen die gesteld werden door de overheden heeft beantwoord. Bovendien werd verzoekende partij opgehaald door de politie op het adres waar zij sedert 14 maart 2020 verblijft.

Met betrekking tot artikel 74/14§3,1° het risico tot onderduiken wenst verzoekende partij op te merken dat verzoekende partij geen enkel motief vermeld heeft dat betrekking heeft op onderduik risico.

In de bestreden beslissing wordt vermeld dat in hoofde van verzoekende partij een risico op onderduiken bestaat.

De memorie van toelichting omschrijft het risico op onderduiken als volgt: "feiten of handelwijzen die aan de betrokkenen kunnen worden toegeschreven of die, omwille van hun aard of hun ernst, kunnen verklaren waarom er redelijkerwijs mag worden aangenomen dat de betrokkene een reëel en actueel risico vormt dat hij zich zal onttrekken aan de verwijderings-, teruggedrijvings- of overdrachtsmaatregel die ten opzichte van hem genomen of voorzien wordt"

In casu wordt door verwerende partij in de bestreden beslissing niet naar artikel 1,§2 van de Vreemdelingenwet verwezen.

In die zin is er ook een schending aangezien verwerende partij dit artikel nergens in de bestreden beslissing vermeldt.

DUUR VAN HET INREISVERBOD

Verzoekende partij wenst dat Uw Raad er akte van neemt dat verwerende partij in de bestreden beslissing niet meedeelt waarom er een inreisverbod van 2 jaar werd opgelegd aan verzoekende partij.

De bestreden beslissing gaat gepaard met een inreisverbod van 2 jaar omdat zij illegaal verblijft en er bijgevolg een risico op onderduiken bestaat.

De kwestieuze alinea werd door de verwerende partij gewoonweg eenvoudig gekopieerd uit de motivering van het bevel om het grondgebied te verlaten, en is aldus niet dienend ter motivering van de duur van het opgelegde inreisverbod.

Waarom direct gekozen werd voor een termijn van 2 jaar, wordt geenszins verduidelijkt. Er wordt enkel vermeld dat verzoekende partij illegaal verblijft en werkt zonder de daartoe vereiste machtiging.

Een rechtvaardig evenwicht tussen het algemeen belang en het belang van het individu, is in casu ver te zoeken, en als niet naleven van de terugkeerverplichting het opgelegde inreisverbod in de bestreden beslissing moet dragen, is de sanctie die daarop wordt gesteld te verregaand en volstrekt disproportioneel. In de bestreden beslissing wordt op quasi automatische wijze een inreisverbod opgelegd voor de termijn van 2 jaar.

Waarom deze termijn wordt gehanteerd, wordt niet uiteengezet.

Verzoekende partij stelt vast dat verwerende partij een inreisverbod oplegt voor de termijn van 2 jaar zonder enig onderzoek naar en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoekende partij en de duur van het inreisverbod.

De administratie blijft andermaal in gebreke kenbaar te maken welke specifieke elementen en omstandigheden dan wel zouden hebben geleid tot een beslissing om verzoekende partij een inreisverbod van 2 jaar toe te kennen.

Verzoekende partij heeft met betrekking tot de duur van het inreisverbod niet voldoende rekening gehouden met artikel 8 EVRM.

Verzoekende partij heeft een partner van Belgische nationaliteit en die in België woont, van wie zij financieel afhankelijk is.

“Artikel 8 EVRM: eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis”.

Artikel 8,2° EVRM beperkt de macht van de staat en stelt dat : “geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien in een democratische samenleving nodig is in het belang van ’s lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Dit betekent dat inmenging gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8,1° EVRM in zover zij bij de wet voorzien is in het belang van een aantal opgesomde oogmerken nodig in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8,2° EVRM.

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, §25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, §34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, §21)

Artikel 8 EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, §150).

Het begrip ‘privéleven’ wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, §29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beide, is een feitenkwestie.

In casu is er geen toetsing aan artikel 8 EVRM.

Alle landen die partij zijn bij het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens moeten nagaan of een beslissing over verblijfsrecht het recht op een gezinsleven (artikel 8 EVRM) al dan niet schendt. Zij moeten een belangenafweging (‘fair balance’-toets) maken: dat is een afweging tussen het belang van de staat om immigratie te controleren, en het belang van de vreemdeling om een gezinsleven te hebben op het grondgebied van de staat. In die afweging moet de overheid voldoende gewicht toekennen aan het gezinsleven van partijen.

Het Hof herhaalt zijn vaste rechtspraak dat artikel 8 EVRM geen algemene verplichting inhoudt voor een staat om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan.

Toch kan er soms een positieve verplichting bestaan voor een staat om een toelating tot verblijf te geven om het recht op gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen. Of er al dan niet zo'n positieve verplichting bestaat, hangt enerzijds af van de bijzondere omstandigheden van de betrokken vreemdeling, en anderzijds van het algemeen belang van de staat. Dit is de 'fair-balance'-toets.

De RvV heeft in haar arrest van 13 januari 2016 met nr. 159.789 duidelijk uiteengezet dat afweging van de individuele belangen en de algemene belangen in concreto dienen te gebeuren.

Bij de belangenafweging met de staat onder meer rekening houden met de volgende elementen:

- De mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk wordt verbroken bij uitwijzing naar het land van bestemming
- De omvang van de banden in de staat,
- De aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezinsleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet.
- De vraag of de vreemdeling wist, op het moment dat hij het gezinsleven creëerde, dat het voortbestaan van dit gezinsleven van bij het begin onzeker was omwille van zijn precair verblijf. Als dit het geval is, volgt uit vaste rechtspraak van het EHRM dat de uitwijzing van een derdelands familielid slechts in uitzonderlijke omstandigheden een schending kan uitmaken van artikel 8 EVRM.
- Tot slot moet het hoger belang van het kind in overweging genomen worden, wanneer kinderen betrokken zijn bij de verblijfsaanvraag. Het Hof herhaalt zijn rechtspraak dat er een brede consensus bestaat, ook in het internationale recht, dat in alle beslissingen waarbij kinderen betrokken zijn, hun belangen van het hoogste belang zijn.

In casu is de 'fair-balance'-toets niet gebeurd.

Het is duidelijk dat verzoekende partij in zijn motivering met betrekking tot de duur van het inreisverbod niet vermeld heeft dat hij geen familieleden in België heeft.

Een rechtvaardig evenwicht tussen het algemeen belang en het belang van het individu, is in casu ver te zoeken, en als het, is de sanctie die daarop wordt gesteld te verregaand en volstrekt disproportioneel.

De motivering van het inreisverbod is des te belangrijker aangezien het verbod voor de hele Schengenzone geldt. Met andere woorden, indien er de komende jaren in één van de landen van de Schengenzone voor verzoekende partij de mogelijkheid zou zijn om zich in regel te stellen met de administratieve aldaar en zij aldus een verblijf zou kunnen bekomen, zou dit allemaal belemmerd kunnen worden door het inreisverbod van drie jaar dat door verwerende partij wordt opgelegd.

De thans bestreden beslissing schendt aldus de materiële en formele motiveringsplicht, en is zodoende onzorgvuldig en onredelijk tot stand gekomen.

Krachtens artikel 74/11, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet, dient de duur van het inreisverbod te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

Artikel 74/11, §1, eerste, tweede en derde lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“ §1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.”

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348,98 e.v.).

In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: “De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.” (Parl. St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

De bestreden beslissing wordt niet gemotiveerd omtrent de termijn van het inreisverbod.

Gezien de verstreckende gevolgen van een inreisverbod, heeft verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze gehandeld.

De bestreden beslissing, in het bijzonder het inreisverbod, is maar schaars gemotiveerd en de weerhouden motivering is niet afdoende. Immers, iedere zorgvuldige en redelijke administratieve overheid dient zijn beslissing omstandiger te motiveren en dit op een afdoende wijze telkens wanneer verwerende partij een discretionaire bevoegdheid uitoefent.

Er dient te worden vastgesteld dat artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel schromelijk met de voeten werden getreden. De handelwijze van de verwerende partij getuigt van een kennelijk onredelijke en een kennelijk onzorgvuldig bestuur.

Verzoekende partij woont immers samen met een in België verblijvende Belg en heeft een procedure tot wettelijke samenwoning gestart. Het opleggen van een inreisverbod schendt derhalve het recht op gezinsvorming, aangezien de wettelijke samenwoning feitelijk mogelijk gemaakt wordt. De bestreden beslissingen zijn om die redenen niet afdoende gemotiveerd. Om al deze redenen dient de bestreden beslissing vernietigd te worden."

2.2. Het enig middel is niet ontvankelijk in zoverre verzoekster de schending aanvoert van artikel 41 van het Handvest aangezien zij verzuimt uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing deze verdragsbepaling zou schenden. Bovendien betwist verzoekster niet dat zij op 11 januari 2021 werd gehoord door de politie van de PZ Grens.

2.3. Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021). Er is sprake van een schending van het rechtszekerheids- en het vertrouwensbeginsel indien (1) het bestuur een vergissing beging, (2) ten gevolge die vergissing een voordeel heeft verleend aan de betrokkene, (3) en er geen gewichtige redenen zijn om het voordeel te mogen terugvorderen (RvS 3 juni 2010, nr. 204.655).

2.4. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931).

2.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

2.6. De wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft betrekking op de formele motiveringsplicht (RvS 7 maart 2011, nr. 211.838). De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

2.7. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven kent die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in het middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

2.8. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.9. Het bestreden inreisverbod vermeldt uitdrukkelijk artikel 74/11, §1, tweede lid, 1°, van de vreemdelingenwet als zijn juridische grondslag. Deze wetbepaling luidt als volgt:

"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval."

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

(...)"

2.10. Uit het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris op 10 september 2020 reeds een bevel om het grondgebied te verlaten trof ten aanzien van verzoekster, waaraan geen gevolg werd gegeven. Het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) van 12 januari 2021 ging niet gepaard met een termijn voor vrijwillig vertrek. Gelet op de vaststellingen dat verzoekster geen gevolg had gegeven aan een eerdere verwijderingsmaatregel en de vaststelling dat bij het bevel van 12 januari 2021 geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan, diende de gemachtigde van de staatssecretaris in beginsel op grond van artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° en 2°, van de vreemdelingenwet een inreisverbod met een maximumduur van 3 jaar op te leggen.

2.11. In haar enig middel betwist verzoekster niet dat het bevel om het grondgebied te verlaten van 12 januari 2021 geen termijn voor vrijwillig vertrek bevatte, maar beweert zij dat de afwezigheid ervan *"juridisch niet correct is"* omdat niet zou zijn gemotiveerd omtrent het 'risico op onderduiken' dat aan de basis ligt van de afwezigheid van een termijn voor vrijwillig vertrek.

2.12. De Raad merkt in de eerste plaats op dat de beslissing van 12 januari 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) niet werd aangevochten. Bovendien voert verzoekster de schending aan van artikel 74/14, §3, 3°, van de vreemdelingenwet, terwijl in haar geval de afwezigheid van een termijn voor vrijwillig vertrek gebaseerd is op artikel 74/14, §3, 1°, van de vreemdelingenwet. In weerwil van verzoeksters beweringen in haar middel bevat de bestreden beslissing wel degelijk een motivering betreffende het risico op onderduiken. In de bestreden beslissing wordt hierover het volgende gesteld:

"Er bestaat een risico op onderduiken:

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of teruggrijping valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten gebruikt, of heeft fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene heeft geprobeerd om een wettelijke samenwoning te laten registreren, waarbij onderzoek van het Openbaar Ministerie uitwees dat er voldoende elementen aanwezig zijn die er duidelijk op wijzen dat de intentie van minstens één van beide partijen kennelijk gericht is op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel (advies Parket dd. 24.08.2020, weigering door de Burgerlijke Stand dd. 28.08.2020)

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 10.09.2020 dat haar betekend werd op 15.09.2020. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.²"

2.13. De Raad stelt vast dat in de beslissing wordt gewezen op het negatieve advies van het parket en op het feit dat verzoekster geen gevolg heeft gegeven aan de eerdere verwijderingsmaatregel, waardoor er op basis van artikel 1, §2, 2° en 4°, van de vreemdelingenwet een *"risico op onderduiken"* werd vastgesteld, dat op 12 januari 2021 aanleiding gaf tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) zonder termijn voor vrijwillig vertrek. In weerwil van verzoeksters beweringen werd wel degelijk gemotiveerd omtrent het risico op onderduiken en is de beslissing, om haar op basis van artikel 74/11, §1, tweede lid, 1°, van de vreemdelingenwet een inreisverbod op te leggen, rekening houdend met de informatie waarover de gemachtigde van de staatssecretaris op dat ogenblik kon beschikken, wel degelijk 'juridisch correct'.

2.14. Met betrekking tot de duur van het inreisverbod stelt verzoekster dat niet wordt meegedeeld waarom een inreisverbod van 2 jaar wordt opgelegd. De Raad stelt vast dat verzoekster uitgaat van een onjuiste lezing van de bestreden beslissing aangezien de beslissing wel degelijk bepaalde motieven bevat en hierin het volgende wordt gesteld wat de duur van het inreisverbod betreft:

"Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel.

(...)

In het hoorrecht, ingevuld door de politie van PZ Grens, verklaart betrokkene geen medische problemen te hebben.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11”

Verzoekster dient wel te worden bijgetreden waar zij aanstipt dat de overwegingen die betrekking hebben op de duur van het inreisverbod eenvoudigweg gekopieerd werden uit de motivering van het bevel om het grondgebied te verlaten. Dit getuigt van weinig zorgvuldigheid vanwege de gemachtigde, maar betekent niet automatisch dat deze motieven niet deugdelijk zouden zijn of dat geen rekening zou zijn gehouden met de “specifieke omstandigheden”, zoals vereist door artikel 74/11, §1, eerste lid, van de vreemdelingenwet. Aangezien verzoekster geen inhoudelijke kritiek levert op de concrete overwegingen uit de beslissing, slaagt zij er niet in een motiveringsgebrek aan te tonen. Zij wijst erop dat zij een partner heeft die de Belgische nationaliteit heeft en in België woont, van wie zij financieel afhankelijk is, maar zij verheldert niet welke invloed dit heeft op het opgelegde inreisverbod. Verzoekster toont evenmin aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris kennelijk onredelijk te werk ging door, rekening houdend met de informatie waarover hij op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing kon beschikken, een inreisverbod voor een duur van 2 jaar op te leggen of dat een duur van 2 jaar disproportioneel zou zijn.

2.15. Het door verzoekster geschonden geachte artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven veronderstelt in de eerste plaats het bestaan van een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie-en gezinsleven’, noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven, is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk (GK)*, § 61). Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland (GK)*, § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkiye (GK)*, § 93).

In de bestreden beslissing wordt met betrekking tot het gezinsleven van verzoekster gewezen op het precair karakter ervan, gelet op haar verblijfssituatie en op het negatieve advies van het parket inzake de verklaring van wettelijke samenwoning. Desalniettemin gaat de gemachtigde van de staatssecretaris verder in op het gezinsleven van verzoekster en overweegt hij hieromtrent het volgende: *“Hoe dan ook toont betrokkene niet aan dat er enkel in België een gezinsleven kan bestaan en dat het niet mogelijk is om een gezinsleven te ontwikkelen in het land van herkomst, namelijk Oekraïne. Het loutere feit dat de heer V.(...) V.(...) niet kan gedwongen worden het Belgische grondgebied te verlaten, maakt niet dat hij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Oekraïne. Betrokkene kan overigens door middel van moderne communicatiemiddelen contact blijven houden. Een repatriëring vormt dan ook geen onoverkomelijke hinderpaal voor het privéleven van de betrokkene. Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.”* Er wordt in de beslissing zelfs rekening gehouden met de procedure bij de familierechtbank (zie punt 1.6.): *“Betrokkene heeft nog een beroep lopende wat deze weigering van de wettelijke samenwoning betreft. In het geval de procedure bij de familierechtbank ertoe zou leiden dat de wettelijke samenwoning alsnog mag geregistreerd worden, kan betrokkene de nodige stappen ondernemen om zich met de heer V.(...) V.(...) te herenigen”*. Uit deze overwegingen blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris is overgegaan tot een individueel onderzoek en een belangenafweging zoals vereist door artikel 8 van het EVRM.

2.16. Er werd geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk gemaakt, noch van artikel 74/14, §3, 3°, van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen en de motieven staan niet in kennelijke wanverhouding tot het besluit. Verzoekster toont niet aan dat de gemachtigde kennelijk onredelijk te werk zou zijn gegaan door een inreisverbod met een duur van 2 jaar op te leggen. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht of van het redelijkheidsbeginsel. Verzoekster toont evenmin aan dat de gemachtigde bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht of dat bepaalde rechtmatige verwachtingen niet zouden zijn gehonoreerd. Een schending van het rechtszekerheids- en het vertrouwensbeginsel werd niet aangetoond.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig april tweeduizend eenentwintig door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN